

▲ Foto ter illustratie. © ANP

Dordrecht discrimineert woonwagenbewoners, zegt het College voor de Rechten van de Mens

De gemeente Dordrecht heeft zich schuldig gemaakt aan discriminatie, door Tony 't Jong niet in aanmerking te laten komen voor een plek voor zijn woonwagen. Dat oordeelt het College voor de Rechten van de Mens.

Amy van den Berg 21-02-19, 05:54

De 25-jarige Dordtenaar 't Jong staat nu, samen met zijn vrouw en 2-jarige dochter, vier jaar op de wachtlijst voor een woonwagenstandplaats in de stad. Dordrecht heeft volgens het college niet duidelijk kunnen maken dat er voor 't Jong een 'reëel zicht' is op een woonwagenstandplaats.

Ook heeft de gemeente de groeiende behoefte naar woonwagenstandplaatsen in de stad niet gekoppeld aan beleid: ze heeft immers geen extra standplaatsen gecreëerd. Er staan op dit moment 85 mensen op de wachtlijst voor een woonwagenstandplaats.

De doorstroming is op basis van natuurlijk verloop. „Vergelijk dit met de wachtlijst van sociale huur van eengezinswoningen; die is acht jaar. Het is nu eenmaal een krappe markt”, gaf de gemeente als verweer tijdens de zaak op 17 januari dit jaar.

Animo

Het college is niet overtuigd: „Ook al is sprake van een wachttijd van acht jaar voor een eengezinswoning, het huisvestingsbeleid van de gemeente geeft de woningzoekenden in de sociale huursector een reëel zicht op een woning in tegenstelling tot de heer 't Jong.”

't Jong [beschuldigde de gemeente ervan](#) dat ze onvoldoende haar best deed uit te zoeken of er behoefte is aan meer standplaatsen voor woonwagens. Volgens de gemeente wordt hier wél naar gekeken: „Een wachtlijst wijst uit hoe groot de animo is voor deze plekken.”

Het college oordeelt nu dat de gemeente met die constatering te weinig heeft gedaan. Er zijn geen extra standplaatsen voor woonwagens gecreëerd, terwijl er in de loop der jaren wel steeds meer nieuwe appartementen, huurwoningen en wijken zijn bijgekomen.

Discriminatie

Het college oordeelt dat de gemeente Dordrecht verboden onderscheid maakt op grond van ras jegens 't Jong. In de rechtspraak wordt het begrip 'ras' ruim gebruikt.

Woonwagengewoners zijn juridisch gezien een ras, omdat culturele achtergrond wordt meegewogen, zoals tradities en gebruiken.

Omdat het beleid van de gemeente „ten aanzien van woonwagengewoning en de uitvoering daarvan uitsluitend de groep woonwagengewoners nadelig treft, is sprake van direct onderscheid op grond van ras.”

„Wij hebben hier zelf andere gedachten over, maar moeten het oordeel accepteren”, zegt woordvoerder Mark Benjamin namens de gemeente als reactie op het oordeel. „Zoals ook tijdens de zitting aangegeven zijn we met nieuw beleid bezig en daarin worden de vragen behandeld of er nieuwe standplaatsen bijkomen en of er iets aan de manier van plekken toewijzen moet worden veranderd”, zegt Benjamin.

Die hele rechtzaak had van mij niet hoeven, maar het is niet anders

Geen kostenpost

De wachtlijst voor een woonwagenstandplaats is nu zo'n 85 mensen lang. En alleen als er iemand sterft of naar een verpleeghuis gaat, komt er plek vrij op een woonwagenkamp. De afgelopen vijf jaar zijn er twintig plekken voor woonwagens vrijgekomen. „Ik heb geen uitzicht op een standplaats op een kamp”, meent de Dordtenaar, en het college geeft hem daarin gelijk.

't Jong had al van alles geprobeerd voordat hij de zaak aanhangig maakte bij het College voor de Rechten van de Mens. Hij stuurde brieven naar de gemeente met het aanbod zelf grond te kopen of te huren en deed samen met zijn vader een voorstel voor een plaats.

„Het is geen kostenpost voor de gemeente. Ik kan zelf iets kopen of huren. Ik heb alleen toestemming nodig voor een plek waar ik een woonwagen mag neerzetten”, zei hij tijdens de zitting. Het maakt de man niet eens uit wáár hij terecht komt. „Als ik maar in een kamp kan wonen. Die hele rechtszaak had van mij niet gehoeven, maar het is niet anders.”

Lees verder onder de foto.

▲ Domela Nieuwenhuisweg in Dordrecht. © Google Maps

‘Muren kwamen op me af’

’t Jong woonde tot zijn vijftiende met zijn ouders in een woonwagen aan de Dordtse Domela Nieuwenhuisweg. In 2010 verhuisde hij met zijn vader naar een reguliere woning. Vijf jaar later schreef hij zich in om in aanmerking te komen voor een woonwagenstandplaats in de stad.

„Ik woon momenteel met mijn vrouw en dochter op een camping. Ik kon niet tegen het appartement waarin ik woonde. De muren kwamen op me af. De warmte en vrijheid mist daar. Op het kamp kun je de hele dag bij elkaar buurten, er is een soort gezamenlijkheid waar ik een warm gevoel van krijg. Ik heb geprobeerd aan een reguliere woning te wennen, maar het lukt niet. Het is echt niet te doen. Ik kan het moeilijk uitleggen”, zegt ’t Jong.

Verheugd

De Dordtenaar is verheugd over zijn gekregen gelijk van het college en hoopt dat de gemeente koopstandplaatsen gaat aanbieden. In Dordrecht zijn op dit moment 154 woonwagenstandplaatsen, verdeeld over twaalf locaties, die allemaal worden verhuurd. „Een koopstandplaats geeft ons meer garantie voor de toekomst. Dan hoef je er niet meer weg en krijg je dezelfde rechten als mensen die een huis kopen.” Voor 14 maart moet de gemeente reageren op het oordeel van het college.